

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2059/2019
11.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војна Маринел, адвокат из ..., против туженог „ББ“, д.о.о. са седиштем у ..., кога заступа Јосип Царан, адвокат из ..., ради спречавања злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.1654/18 од 07.02.2019. године, у седници одржаној 11.07.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.1654/18 од 07.02.2019. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.1654/18 од 07.02.2019. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву П1 број 6/15 од 20.01.2016. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 27.03.2018. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужилац као запослени од стране директора, у периоду од децембра 2010. године, до августа 2012. године, био злостављан свакодневним ускраћивањем радних задатака и средстава за рад, могућности да ради, уђе у пословне просторије и евидентира своје присуство и долазак на посао и претњама да ће поново добити отказ уговора о раду, па је забрањено туженом свако активно и пасивно понашање према тужиоцу, које представља злостављање на раду, а тужени је обавезан да тужиоцу на име душевног бола због повреде права личности и нарушеног здравља, повреде достојанства, личног и професионалног интегритета и довођењем као запосленог у непријатељско – понижавајуће и увредљиво окружење у сталном страху да ће добити отказ уговора о раду, на име нематеријалне штете исплати 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и наложено објављивање ове пресуде по правноснажности у локалном јавном гласилу о трошку туженог. Преиначена је одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка, а тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 331.350,00 динара, са

законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је захтев тужиоца за исплату накнаде трошкова поступка изнад досуђеног износа одбијен као неоснован. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 49.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. наведеног закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете поднета је 18.11.2011. године, а вредност предмета спора побијеног дела износи 200.000,00 динара.

Одредбом члана 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10), прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је одредбом члана 29. став 3. овог закона, између осталог, прописано да је спор из става 1. овог члана, радни спор.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Утврђење злостављања на раду је парница из радног односа, која не представља спор о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку. Стога је ревизија против одлуке о овом тужбеном захтеву недозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У односу на одлуку о накнади штете, вредност побијаног дела правноснажне пресуде по тужби поднетој 18.11.2011. године износи 200.000,00 динара, па ревизија у наведеном делу није дозвољена јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према новелираној одредби члана 403. став 2. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2)

другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући у виду да посебан закон – Закон о спречавању злостављања на раду, као што је речено, није прописао ревизију као ванредан правни лек у поступку ради утврђења злостављања на раду, не може се применити ни одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју тужени указује у ревизији.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић